

det hidtil med Hensyn til Begravelser, hvorfor skulde man saa ikke kunne gøre det med Hensyn til en anden Behandling af Liget? Hvorfor skulde man ikke sige i dette Forslag, at der er intet til Hinder fra det offentlige Side for, at Sigbrænding kan finde Sted, men at hvornaar denne i øvrigt kan kræves iværksat, er noget, som Loven ikke indlader sig paa. Vi sige kun, at man er berettiget dertil, der er ikke noget til Hinder fra det offentlige Side i saa Henseende. Har man kunnet klare sig over for Begravelser, uden at Lovens afgør Spørgsmaalet om, hvem der er raadig der over, forekommer det mig ikke, at der er Anledning til at rejse denne Question særlig i Anledning af Sigbrænding. — Naar der er blevet sagt, at det var et umuligt Standpunkt, vi indtog, fordi man i Udlandet enten giver den afdøde Ret eller de efterlevende Ret til at tage Bestemmelse i saa Henseende, siger jeg: Hvorfor skulde det ikke være et rigtigt og fornuftigt Standpunkt at sige, at de skulde bægge være enige? Naar den afdøde har villet det, kunne de efterlevende gøre det. Seg kan ikke se, at der er noget ulogisk deri. Naar man andetseds har bestemt, at enten alene den afdøde tager Bestemmelse i saa Henseende eller alene de efterlevende, saa sige vi, at naar den afdøde har villet det, ere de efterlevende berettigede til at gøre det, det offentlige har ikke noget imod, at dette private Arrangement, om jeg saa maa sige, sker Juldelt. Derimod vil jeg sige, at det forekommer mig uheldigt at gaa videre og til at træffe Bestemmelser om, at den ene eller den anden Part skal være ubetinget raadig i saa Henseende. Naar det er blevet fremhævet, at man saa ikke ved, hvorledes der skal forholde, naar de efterlevende ere uenige, vil jeg dog spørge: Mon man ikke i de Love, som altsaa give de efterlevende Retten, er kommen over denne Vanskelighed? Og hvis man i øvrigt kunde gaa ind paa Tanken og fandt det nødvendigt at træffe Bestemmelser i saa Henseende, idet man ikke mente at kunne nøjes med at overlade det til Familien at enes om dette, antager jeg ogsaa, at man her kunde komme ud over Vanskelighederne. Det er altsaa Tanken i § 1, at der fra det offentlige Side intet er til Hinder for, hvis de efterlevende kunne enes derom, at Sigbrænding finder Sted. Det forekommer mig at være alt, hvad man kan ønske, og noget, man rigtig kan blive staaende ved.

Jeg vil dernæst meget anbefale Endringsforslaget under Nr. 3, idet jeg vil gøre opmærksom paa, at jeg under første Behandling ikke har fremhævet det mediko-

legale Hensyn. Men jo mere jeg har tænkt her over den Ting, desto mere er ogsaa fra det Synspunkt min Betænknelighed med Hensyn til Lovforslaget bleven vaakt. Naar man andetseds har staaet sig til No ved en vis Ordning, saa siger jeg, at det kan være, den er tilfredsstillende, men det kan ogsaa være, at der er en hel Mængde Forbrudelser, som ere blevne skjulte derved, at Liget er brændt. Det er for mig ikke noget afgørende, at man andetseds har staaet sig til No, thi for Ordningen i andre Lande have vi ikke noget Ansvar, men vi have et vist Medansvar for, naar vi vedtage denne Lov, at Ordningen bliver betryggende, og om end det er givet, at denne Henvisning til, at det er den afdøde, der selv skal bestemme det i Testamentsform, ganske vist kan afhjælpe nogle Betænkneligheder, fremkalder den andre. Det kan ikke blive skjult i den paagældendes Omgivelser, at et saadant Testament foreligger, og saa ville de, der vide det, navnlig hans nærmeste, kunne regne med den Faktor: Nu kunne vi begaa et eller andet, for Liget bliver jo brændt, saa har det ingen Fare, og nogen Betænknelighed ved at brænde Liget fremtaldes der altsaa derved. Og saa er der et andet Hensyn, som ogsaa gør sig gældende, og det er Muligheden af at godtgøre sin Uskyldighed. Der er en højtæret Medborger, som har meddelt mig et Tilfælde, som særligt er betegnende i den Henseende, hvor det var fremsat en Sigtelse mod en afdød Dame, om i en vis Henseende at have staaet i et Forhold til en Mand, og skønt hun havde ligget i Graven over et halvt Aar, blev det efter tilladt Underøgelse konstateret, at Sigtelsen var aldeles ugrundet, men det vilde, hvis hun nu var bleven brændt, ikke have været muligt at godtgøre Uskyldigheden saaledes, som det var i det Tilfælde. Da det altsaa kun er en yderligere Betryggelse fra et medikolegalt Synspunkt, der naas ved vor Endring, tillader jeg mig at anbefale den, medens jeg i øvrigt med Hensyn til Nr. 5 og 6 henholder mig til de Udtalelser, der ere fremkomne fra de Herrer, der have udtalt sig.

Justitsministeren (Mellemann):

Jeg skal over for den ærede sidste Talers Bemærkninger blot fremhæve dette, at jeg har ikke sagt, at der var noget ulogisk i Endringsforslaget under Nr. 1, men jeg har sagt, at det forekommer mig unaturligt og noget, som man fra Lovgivningens Standpunkt ikke skal indlade sig paa, at lade den afdødes egen Bestemmelse være